

RUIS

MEI 2012 - 78

MAANDELIJKS MINIMAGAZINE ROND NIEUWE MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
WWW.KRAAK.NET/RUIS

COLOFON

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw
c/o Ruis
Koning Boudewijnstraat 50
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 486 200 101
www.kraak.net | www.kraak.net/ruis
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Stief Marreyt
EINDREDACTIE Oryza Parmentier,
Stefan Hopmans
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Hendrik
Dacquin, Tommy Denys, Bert Dhondt, John
Humblet, Niels Latomme, Simon Apers,
Sven Schlijper, Hans van der Linden, Pim
van der Graaf
STRIP Gerard Herman
ILLUSTRATIES Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Piet Ruis
VORMGEVING Piet Ruis

GASTILLUSTRATOREN

Jake Blanchard
cover: "Warfare"
Antoine Boute

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekeningnummer 737-0200369-10 met mededeling "Ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

AGENDA

30/04 DOK Gent
U.S. Girls (usa), Miaux (be)

02/05 Db Studios Utrecht
U.S. Girls (usa), Sic Alps (usa)

28/04-13/05 Kortrijk
Klinkende stad met o.a. Chris Watson (uk),
Jana Winderen (no), Guy de Bièvre (be), Alvin
Curran (usa) e.a.

Diamond Catalog

02/05 Concertstudio Kortrijk
Wild Classical Music Ensemble (be), Daan
Vandewalle (be)

04/05 Netwerk Aalst
Black To Comm (de), Christina Vantzou (usa),
Els Viane (be)

11-13/05 SOTU festival Amsterdam
Heatsick (uk/de), Dolphins Into The Future
(be), Hungry Soul (be), PAK (usa), Lucky
Dragons (usa), Indias Indios (ci) ...

12/05 Botanique Brussel
U.S. Girls (usa), Six Organs of Admittance
(usa)

12/05 De Nieuwe Anita Amsterdam
Stellar Om Source (be), Keep Shelly in Athens
(gr)

13/05 Bar à bateau Antwerpen
Geoff Mullen (usa)

13/05 Netwerk Aalst
Floris Vanhoof (be), Aifoon (be), Elephant
Power (be), Machinefabriek (nl)

16/05 tbc Gent
KRAAK: Diamond Catalog (usa), Cotopaxi
(nl), City Hands (nl), PAK (usa)

18/05 De Player Rotterdam
Dr. Bibber (nl)

19/05 Nova Brussel
Alasdair Roberts (uk) + Luke Fowler (uk)

20/05 Occii Amsterdam
Geoff Mullen (usa), Concern (usa), Matar
Dolores (it)

23/05 Bar à bateau Antwerpen
Concern (usa), Matar Dolores (it)

25/05 Nova Brussel
Atour de Ben Rivers (uk)

26/05 Nova Brussel
KRAAK: Bear Bones, Lay Low (be/vz), Floris
Vanhoof (be), Truus De Groot (nl/usa)

30/05 Le Khedive Brussel
Diamond Catalog (usa), PAK (usa), Cotopaxi
(nl), City Hands (nl)

31/05 Scheld'apen Antwerpen
Ghedalia Tazartes (fr), Chris Corsano (uk),
Dennis Tyfus (ant)

Beste Jozef van Wissem,

In de afgelopen twee jaar vormde je hier vaak het gespreksonderwerp in verhitte discussies over de vaak ambivalente verhoudingen tussen artistieke integriteit en netwerken. Om de een of andere reden valt dan nogal snel jouw naam bij wijze van *case study*. Ik wil dit hier even kort aanhalen. De lengte van deze brief noodzaakt me om misschien enkele boude stellingen te doen, maar ik wil er graag een discussie mee ontlokken die te vaak wordt gevoerd op café en te weinig rechtstreeks tussen promotoren en muzikanten. Ik neem jouw werk als voorbeeld, omdat ik dat beter gevolgd heb dan dat van vergelijkbare artiesten waarop deze kritiek net zo goed van toepassing kan zijn. Laten we het even samen overlopen. Ik zag jou voor het eerst verschijnen op een drieste zondagochtend in het VPRO tv-programma Vrije Geluiden. Ik herinner het me nog goed, dat beeld van een nogal excentrieke man met een middeleeuws kapsel en een luit uit de renaissance die palindromen componeerde boven bedenkelijke field recordings van de luchthaven. Met mijn zwak voor outisdermuzikanten was ik onmiddellijk verkocht. Kort daarna nodigde ik je daarom ook uit op het KRAAKfestival (editie 2007). Achter die weirdo bleek ook nog eens een sympathieke man schuil te gaan, die ondanks zijn überhollandse flair, maar dankzij een gemeenschappelijke interesse voor de trappistencultuur, goed verteerd werd op Vlaamse bodem. Dat je meer virtuoos was in de sociale interactie dan op je instrument was geen enkel probleem. Het draait in jouw muziek niet in de eerste plaats om beheersing, eerder om begeestering. Maar juist dat is waar het schoentje nogal hard begon te wringen. Terwijl jij druk bezig was de wereld te veroveren, verloor ik als luisteraar alle begeestering. Telkens als ik je zag spelen, verloor je dat beetje magie dat je nog restte en ook je platen konden me maar weinig boeien. Ik kreeg steeds meer dat *one trick pony*-gevoel. Leuk voor een keertje, maar doe me alstublieft geen plaat van deze man cadeau voor mijn verjaardag. Albums en concerten met helden als Jim Jarmush, Smegma en Keiji Haino zeiden me dan ook weinig. Zulke zaken hebben wat mij betreft meer invloed op je Wikipediapagina dan

op je artistieke reputatie. Dat is trouwens telkens de kernvraag van die discussies: hoeveel van je muziek is het gevolg van artistieke ontdekkingszin en hoeveel is het een middelmatig resultaat van plat netwerken? Net als pakweg Machinefabriek, My Cat Is an Alien of Chris Forsyth krijgt je muziek steeds meer de bijsmaak van goed betaalde, maar weinig interessante geluidsblubber op maat van kunstencentra. Het lijkt me vaak een traag verzuipen in *image building* ten koste van de muziek an sich. Niet dat die plaat met Jarmush zo onverdienstelijk is. Ik heb 'm net even gedownload en er zitten mooie partijen in, maar het lijkt behalve een spectaculaire naam zo weinig toe te voegen aan je oeuvre. En dat is misschien wat ik van een kunstenaar verwacht: dat hij zichzelf en zijn werk constant in vraag stelt en zichzelf steeds opnieuw probeert uit te vinden. En net dat valt nogal tegen voor een man die met zo veel bravoure de renaissanceluit in een hedendaags muzieklandschap introduceerde. Want dat is de credit die ik je zeker niet wil afnemen en ik blijf je bewonderen voor de handigheid waarmee je vanuit een marginale positie de VS en Japan aan je voeten kreeg, hoe je als luitist-curator-netwerker binnen dat internationale artistieke landschap je positie hebt verworven, helemaal in je eentje, met je volledige persoonlijkheid, een stukje hout en wat snaren in de strijd. En ook hoe je de mensen die je op je weg tegenkomt en apprecieert om hun humor, stijl, drinkgedrag of misschien toch ook wel om hun muziek meeneemt op je pad en promoot zoals ook anderen jou hebben gepromoot van huiskamerconcert tot museum. Over die kunstencentra en musea valt natuurlijk ook het een en ander te zeggen. Je beschouwt jezelf als een troubadour en daar hebben zij vanzelfsprekend ook een grote rol in. Maar laten we het daar een andere keer over hebben. Vergeet niet dat ik je ondanks alles een alleraardigste troubadour vind, en bovendien trouw aan de wortels. Maar geduldig blijf ik wachten tot je een heavy metalalbum maakt nadat je je luit in een onbezonnen moment hebt stuk geslagen. Terug naar af. Na de bevrijding van de luit de bevrijding van jezelf. Ten voordele van de kunst.

Veel groeten,
Piet Ruis

Rinus van

poëzie gedistilleerd uit lo-fi field recordings

Alebeek

17/05 Landbouwbelang, Maastricht

Rinus van Alebeek intrigeert erg omdat hij simpelweg geen muzikant lijkt. Hij vertrekt weliswaar van zijn volgestouwde cassettes met geluiden en gesprekken, maar wat hij daar verder mee doet, lijkt meer op poëzie dan op eigenlijke muziek. Dit is een man die voor een lange en rijke traditie van de magneetband staat.

- Simon Apers

Je maakt deel uit van een stroming artiesten die hun werk baseren op het werken met tapes. Wat is daar de drijfveer achter?

Dat je constateert dat er een stroming artiesten bestaat die hun werk baseren op tapes vind ik mooi. Het valt dus op.

Ik zie de hele dag cassettes en verschillende cassettespelers. Als ik op een rommelmarkt loop, dan speur ik voortdurend naar walkmans of dictafoons, zuiver om ze te zien, of in mijn hand te nemen. Heel af en toe koop ik iets. Omgekeerd zien vrienden en bekenden, of bezoekers van mijn concerten me als iemand aan wie ze hun oude cassettespelers kunnen geven. Soms is het onbruikbaar, want als die dingen te lang staan worden de riemen langzaam zacht en staat het mechaniek voor altijd stil. Ik heb ook echte schatten gekregen. Dat is echt een opmerkelijke scheiding van twee werelden. Ik werk met tapes, omdat ik niet anders kan. Collega's hebben misschien een ander uitgangspunt, zoals de klank, het object zelf, de mogelijkheid om de walkman om te bouwen. De fascinatie voor de breekbaarheid van de klank kan een uitgangspunt zijn. De klank van de cassette is intrinsiek met het verloop van de tijd verbonden; je hoort het breekpunt tussen het nu en het voorbije. Of ben ik dat alleen maar?

Hoe ben je daarmee in contact gekomen?

Het eerste contact met de wondere wereld van de cassettespelers was in de herfst van 2000 in Barcelona. Ik was daar gestrand na een zomer borden wassen in Ibiza. Ik werkte aan mijn boek, was, zoals dat hoort, straatarm en zag tijdens een van mijn wandelingen door de stegen een aankondiging van het LEM-festival van Victor Nubla. Het festival duurde drie maanden, ieder weekend in een kleine bar, en voor mij was dat, met het kijken van de F.C. Barcelona-wedstrijden in het smerigste café van Barrio Chino, een van de mooie dingen om de avond mee door te komen.

In die tijd was ik al met cassetteopnamen bezig. Ik wist echter niet dat er een wereldwijd netwerk bestond! Toen ik de eerste avond een festivalbar binnenstapte, hoorde ik hetzelfde als wat ik alleen via mijn koptelefoon had gehoord. Dat was een heel vreemde ervaring, omdat het zo intens vertrouwd en bekend klonk. Er ging letterlijk een deur voor me open.

De eerste door wie ik werd aangesproken was Zan Hoffman, een lange man die in een kostuum uit de jaren vijftig was gekleed. Hij gebruikte voor zijn optreden slechts twee walkmans. Dat vond ik wel wat. Nu was en is Zan een wereldkampioen in het beginnen van een gesprek met volslagen onbekenden, ben ik ook geen zwijgertype, dus een avond kregen we makkelijk om. Een paar dagen samen opnames maken, een bezoek aan Louisville in Kentucky en zie, een paar duizend meter bespeelde magnetische band later stond ik ineens midden in de *cassette culture*, daarbij danig op weg geholpen door Zan en Jeff Surak, die ik in Washington DC had ontmoet.

20/05 Les Ateliers Claus, Brussels, 28/05 - 09/06 Residentie Q-O2, Brussel

In het begin heb je je vooral beziggehouden met *unwitnessed performances*. Wat versta je daar onder?

In het begin had ik alleen mijn Sony walkman, een microfoon en een koptelefoon en verder niets, geen kabels of andere cassettespelers in welke maat of van welke variatie dan ook. Ik woonde in een heel klein dorp in Italië en het enige wat ik met mijn walkman kon en wilde doen was opnamen maken. Je moet je voorstellen dat de microfoon zo groot was als mijn pink, de walkman in mijn jaszak paste en de koptelefoon een breekbaar iets was dat je van ver nauwelijks zag: perfect om in drukke omgevingen ongemerkt geluiden op te nemen. Maar je kunt bijvoorbeeld met zo'n ding roerloos in de wei staan en vogelformaties of een zonsondergang opnemen; iets anders was ook mogelijk. En wel, opnameniveau op maximum en met spijkers of lucifer of plastic fles geluiden maken op minimale afstand van de microfoon. Dat klinkt dan al bijna als noise, in ieder geval anders. Ik zocht plekken op waar genoeg spul lag om bij opnamen te gebruiken. Het geluid dat een eventuele buitenstaander zou horen, gesteld dat die iets horen kon, was in geen vergelijk met het enorme kabaal dat uit mijn koptelefoon kwam. Dat klonk als een optreden. En het werd door niemand gezien. Voilà.

Je hebt ook een tijdje meegewerkt aan parapsychologische experimenten onder leiding van professor Ezekiel Maucci. Wie is hij en wat voor experimenten waren dat?

Het verhaal van Ezekiel Maucci heb ik nodig voor het komende optreden in Ateliers Claus. Griezelige geluiden is het thema van die middag. De herinneringen aan de weken die ik met Ezekiel heb doorgebracht zijn zo rijk, dat ik meerdere pagina's nodig heb om ze te beschrijven. Ik werk deze maanden aan een boek. Daarin zal ik die periode uitgebreid beschrijven. Professor Maucci was een enorm hartelijk man, typisch Italiaans uiterlijk, krulhaar, makkelijke praat. Ik heb echter nooit goed begrepen of hij zijn parapsychologische experimenten doorvoerde vanwege de sonische resultaten, of omdat hij werkelijk geloofde stemmen of signalen op te kunnen vangen

van de overledenen. Hij verdiende er in ieder geval zijn geld mee. De parapsychologische studies en literatuur nemen in Zuid-Amerika een meer centrale plaats in het dagelijks leven in dan hier. Tijdschriften hingen aan iedere kiosk. Een deel van mijn zeer bescheiden Spaanse woordenschat heb ik opgedaan door de titels te bestuderen. Eva Perón met een boodschap uit het hiernamaals, Jezus die al jaren terug was op aarde, de colonia germanica waar Hitlers kinderen en kleinkinderen opgroeiden, ufo's natuurlijk, tal van geheime genootschappen die de wereldheerschappij hadden overgenomen, daartussen hingen de periodieken waar Ezekiel zijn artikelen voor schreef. Hij hield lezingen, werd ook op zijn minst een keer per maand gevraagd om een huis op de aanwezigheid van luidruchtige geesten te onderzoeken. Dan maakte hij urenlang opnamen met zijn Nagra. Om het plasma van de geesten in de juiste baan te geleiden nam hij vaak een meisje mee dat nog maagd was, omdat die zulke bewegingen beter kon geleiden. Ezekiel liep doodernstig door het huis, zogenaamd om de juiste plekken te voelen. Het meisje moest ergens gaan staan met een gigant van een amethyst die ze voor haar schoot hield en Ezekiel nam op.

Bij hem thuis had hij een complete kamer met afspeelapparatuur. In het midden ervan een keukentafel die helemaal vol lag met amethisten in alle soorten en maten. In feite, zo ben ik ook met Maucci in contact gekomen. Een vriendin van een vriend was weer met Marina Abramovic bevriend, en die was in die tijd vaak in Brazilië om bij de winning van amethyst aanwezig te zijn. Het mineraal bevindt zich aan de binnenzijde van coconvormig gesteente, Marina vond het reuze interessant om bij het openbreken aanwezig te zijn en het water te drinken dat in de holte aanwezig was. Ezekiel bedacht dat de amethyst met zijn opnamen hetzelfde zou doen als een prisma met licht, namelijk het ontleden in begrijpelijke boodschappen. Voor mij was het een geweldige kakofonie van ruis en andere geluidsschilfers, waarin je, als je dat zou willen, inderdaad iets vreemds kon horen. Ik weet in ieder geval wel dat ik daar enorm veel lol aan beleefd heb.

Je bent begonnen als schrijver. Werk je nu vanuit een andere ideologie?

Ik schrijf nog steeds en zowel bij het schrijven als het werken met klank is het uitgangspunt hetzelfde: de eerste zin en ook het eerste geluid zijn bekend, wat daarna komt is associatief en volgt uit het voorgaande. De ideologie en de cognitieve werking zijn twee titels op dezelfde omslag van een boek. Ik vermoed dat door een complexe gelaagdheid het brein zich ertoe gedwongen ziet om harder te werken, om de doodeenvoudige reden dat we immer pogen iets te begrijpen. Hoe complexer de gelaagdheid en hoe sneller verschillende themata of beelden zich afwisselen, des te alerter zul je als luisteraar of lezer moeten zijn. Tegelijkertijd werkt iedere informatie ook op het gemoed. Als ik speel merk ik dat mijn breekpunt ligt op de scheidingslijn van het onbekende en dat wat op het eigenste ogenblik bestaat. De luisteraar bevindt zich aan de andere zijde van het moment, daar waar het op het punt staat te verdwijnen. In het gebied dat ertussen ligt, een soort 'nu' waar de tijd anders wordt gedefinieerd, moet hij zien dat hij zijn plaats vindt: voor mij is het het oog van de orkaan, wat ik wil is kalmte in een rusteloze omgeving die ons de mooiste en bizarste verhalen en beelden brengt. En dat heeft niets met muziek te maken. Muziek vind ik vervelend.

Heb je bepaalde plannen voor tijdens die residentie?

Na het optreden in Ateliers Claus kom ik een week later terug voor een residentie in Q-O2. Uitgangspunt voor mijn werk daar is het boek van Jeroen Brouwers "Groetjes uit Brussel" waarin verschillende plaatsen in Brussel worden beschreven. Ik zal gedurende mijn verblijf het boek op locatie lezen en er tegelijkertijd opnamen maken. Het beste is gewoon langs te komen bij Q-O2. Daar wacht dan nog een mooie verrassing.

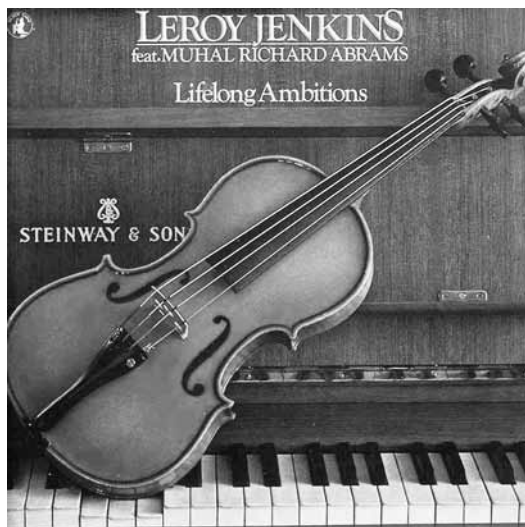

Jake Blanchard

VERGETEN PLAAT

Tommy De Nys

Leroy Jenkins 'Lifelong Ambitions' (Black Saint, 1977)

Leroy Jenkins is een van de meest gerenommeerde muzikanten die deel uitmaakte van het Amerikaanse AACM-collectief. Dit gezelschap wijdt al haar tijd aan het voeden, optreden en opnemen van serieuze en originele muziek. Ze ondersteunt jazzmuzikanten, componisten en opvoeders onder het motto: 'Great Black Music, Ancient to the Future.' Onder andere de mensen van het Art Ensemble of Chicago, met bijvoorbeeld Roscoe Mitchell, zijn lid van het AACM.

Jenkins werd geboren in Chicago in het jaar 1932 en stierf in 2007. Hij liep school bij Walter Dyett - zelf een violist - maar studeerde er altsaxofoon. Om een idee te geven van de mensen die bij Dyett in de leer waren, enkele voorbeelden: Ronnie Boykins, Nat King Cole, Bo Diddley, Pat Patrick, Clifford Jordan en Dinah Washington.

Jenkins zou zich na zijn studies bij Dyett omvormen tot klassiek violist aan de A&M Universiteit in Florida. Zelf gaf onze vergeten violist ook les in de jaren zestig. Eerst in Alabama en later in Chicago, waar hij werd gevraagd om lid te worden van het AACM. Het is ook daar dat Jenkins begon te musiceren met Muhal Richards Abrams, Anthony Braxton en Leo Smith.

In de jaren zeventig vestigde hij zich vervolgens in New York om er het Revolutionary Ensemble te leiden, waarmee hij zeven albums opnam en intensief toerde. Daarnaast speelde hij met een eindeloze lijst andere muzikanten. Eén van mijn favoriete platen met Leroy Jenkins als speler is een vorige Vergeten Plaat van Alice Coltrane genaamd World Galaxy.

Jenkins' spel staat bekend als een brug tussen jazz en klassieke muziek. Maar ook als een verbinding tussen Amerikaanse en Europese muziek, tussen blanke en zwarte muziek. Deze Amerikaan is zonder twijfel de meest bekende jazzviolist. Er zijn niet veel andere violspelers in de jazzwereld, maar dit doet niks af van Jenkins' kwaliteiten. De man speelt gekke partijen, overdreven

solo's zonder de wortels van de muziek te verloochenen. Er zitten elementen van blues, bebop en klassieke muziek in zijn werk. Zijn voorbeelden waren Eddie South en Jascha Heifetz. Beide muzikanten zijn zeker aan te raden. Jascha's muziek is iets klassieker, terwijl South eerder bij de zwarte traditie aanleunt.

Leroy Jenkins had een voorkeur om te werken in intimistische situaties met evenzeer getalenteerde partners. Op deze Vergeten Plaat vormt hij een duo met de uitstekende pianist, componist en dirigent Muhal Richard Abrams. De zes composities op de plaat zijn allemaal van de hand van Leroy Jenkins en werden live opgenomen. Abrams en Jenkins wisselden alternerend hun muzikale rol en schonken elkaar de ruimte om het tempo te bepalen, zonder te botsen en te resulteren in een efficiënt muzikaal partnerschap. Jenkins' onverwachte wendingen in zijn melodieën, zijn percussieve effecten in zijn spel en zijn mix van freejazz en blues worden vakkundig gecontrasteerd door Abrams' drijvende pianostukken en solo's.

De opname van deze Vergeten Plaat werd geregistreerd in maart 1977, maar de plaat werd pas in 1981 uitgebracht op het befaamde Black Saint label. Deze Italiaanse uitgeverij werd opgericht door Giacomo Pellicciotti en bracht uitsluitend avant-garde jazzreleases uit. Hij is verantwoordelijk voor de uitgave van de meest illustere muzikanten van de jaren zeventig tot negentig. Veel van deze muzikanten waren lid van het hierboven vermelde AACM en ook van de in St-Louis gevestigde kunstcollectieven Black Artists Group en het Human Arts Ensemble. Veel opnames die de Italianen uitbrachten werden geregistreerd in Milaan toen buitenlandse muzikanten op doortocht waren tijdens een tournee. Dit geschiedde ook met deze Vergeten Plaat toen Jenkins en Abrams Europese freaks verblijdden met hun vrije spel. Serieuze diepe plaat voor avant-gardisten met een oneindig uithoudingsvermogen.

MIAUX

een nieuwe stem in de Belgische exotica

Beeld: Lieven Segers - <http://soundcloud.com/miaux>

Mia Prce live zien spelen, is jezelf muzikaal verlichten. Met enkel een orgel en twee handen herleidt ze muziek tot de essentie: dromerige melodieën en basisritmiek. Samen met Benjamin Franklin vertegenwoordigt ze het Belgische exotica-genre, al is ze van oorsprong Joegoslavisch. Haar vader was in 1989 op weg naar Londen, maar bleef steken in de Antwerpse kunstscene. Een aantal maanden later haalde hij vrouw en kind op in Sarajevo. En daaraan danken wij nu de magische muziek van Miaux. - *Piet Ruis*

Miaux kwam aan de oppervlakte als een donderslag bij heldere hemel met een zelf uitgegeven cassette en daarna een 7" op Ultra Eczema. Hoelang was je al bezig met die dingen voor je ermee naar buiten kwam?

Ik heb enkele maanden aan die nummers en de opnames ervan gewerkt. Eigenlijk had ik in de paar maanden daarvoor ook al iets opgenomen, via Garageband, maar toen werd er ingebroken en PATS alles weg: laptop en opnames. Ik heb dus lang geen laptop meer gehad maar wilde wel verder werken aan de nummers, dus heb ik die rechtstreeks van synth op cassette opgenomen. Ik had dus een master en nam veertig cassetjes een voor een over. Nu is die 'master' nog nauwelijks hoorbaar. Haha.

Wat is je muzikale achtergrond precies?

In 2007 had ik met een vriendin enkele maanden een film-noir-achtige coverband waarin ik orgel speelde en we samen zongen. Euhmmm, naast die *Spielerei* maakte ik wel muziek, maar ik kwam er niet echt mee naar buiten. De eerste keer dat ik solo optrad, was op Ultra Eczema's Popcorn Nightmare en vlak daarna kwam het cassetje uit. Ik heb een klassieke scholing gehad en speel al vanaf mijn achtste piano, maar de muziekschool en al die partituren waren allesbehalve creatief. Je leerde iets naspelen. Moeilijk en vermoeiend. Het is leuk om de *Turkse Mars* van Mozart de eerste keer foutloos te kunnen spelen, maar wat dan? Een totale aanslag op eventuele experimenten. Saaie boel. Ik heb daar meer gespijbeld dan op de gewone school. Anyway, na het 'afmaken' van de muziekschool wist ik dat conservatoria of dergelijke niks voor mij waren. Ik heb zelfs een jaar of twee mijn piano/keyboard amper aangeraakt.

Je muziek klinkt als een dromerige mix tussen minimalisme en exotica. Komt je muziek tot stand via bepaalde directe muzikale invloeden of werk je vanuit een stream of consciousness?

Als ik tussen die twee moet kiezen, is het sowieso het tweede. Ik ga niet rationeel om met mijn muziek. Ik bedenk niet wat ik wil maken, hoe het zou moeten klinken, waar het naartoe moet gaan. Ik ga niet uit van een concept. Ik kan er niet over denken. Ik kan alleen achter mijn keyboard gaan zitten en zien wat er komt. Alle nummers komen heel organisch tot stand, instinctief. Als ik pas een nummer af heb, ben ik er zo blij mee dat ik het kan blijven spelen. Ik heb een tijdje een *loophmachine* geleend van een vriend, maar na één keer programmeren vond ik het al enerverend

en maakte ik de baslijn toch liever gewoon met mijn linkerhand.

Hoe expressief is je muziek eigenlijk? Al je composities klinken eerder melancholisch of nostalgisch. Is dat een directe weerspiegeling van je persoonlijkheid?

Ik heb een nostalgische persoonlijkheid. Ik kan nostalgisch zijn over tijden die ik zelfs niet heb meegemaakt. Ik ben ook heel ongeduldig. Die melancholische melodieën komen intuïtief tot stand, dus zal er ook wel wat melancholie in mij zitten. Ik ben zeker geen neerslachtig persoon.

Er zit zeker ook een soort van perfect kinderlijke onschuld in je werk. Kun je die nostalgie en dat melancholische linken aan je kindertijd en de reis van Sarajevo naar Antwerpen?

Oh en kijk, het hek is van den dam! Toen ik hier toekwam, vond ik het verschrikkelijk. Ik vocht met meisjes en jongens op school. Kinderen zijn wrede wezens en omdat ik me verbaal niet kon weren, moest ik mijn vuisten wel inschakelen. Dit heeft maar een paar weken geduurd. Na een drietal maanden sprak ik al behoorlijk Nederlands. (Dat is niet uitzonderlijk, het gaat gewoon snel bij achtjarigen.) België in die eerste maanden herinner ik me als grijs, nat en grauw en de taal was raar. Maar ik herinner me ook de glittervloer in de oude trams. Dat was zo mooi. En de gigantische loft en vleugelpiano van Marianne in wier atelier we eerst woonden. Ik weet niet wat er daarvan allemaal doorschemert in mijn muziek. Die nostalgie kan ook verwijzen naar een kleur of een geur, niet per se een concrete herinnering. Dit vind ik toch moeilijk om te verwoorden... Ik bedenk de dingen niet en zit ook niet te snuisteren in het verleden. Ik begin gewoon te spelen en zie waar ik uitkom. Soms nergens en soms bij fantastische melodieën en later ook volledige nummers.

Wat voor invloed hadden je ouders als kunstenaars op je?

Mijn ouders hebben in alle opzichten een grote invloed gehad op mij. Zij schilderden, hadden een vzw, organiseerden happenings in de Wolstraat... Onze tijd in de Wolstraat was fantastisch! Daarna zijn we verhuisd en behield mijn vader zijn atelier er wel.

Wat staat er voornamelijk in je platenkast?

Zonder te weten wat het was, groeide ik op met Aphrodite's Child, Neu, Can,

Brainticket, Tangerine Dream, vroege Vangelis, vroege Pink Floyd, Kraftwerk, maar evengoed met Bellini, Garbarek, Mingus etc. *Tubular Bells* van Mike Oldfield was mijn favoriet (naast Nirvana en co) toen ik twaalf was. Al die dingen had mijn vader op cassette. Ik heb die dingen ook op elpee nu. Ruby Johnson, Mable John, Moondog, Smak, Quilt, veel Sublime Frequencies, Velvet Underground, 48 Vlaamse kinderliedjes, Neil Young, Lightning Bolt, Indexi, Zombies, Leven, wat brengt het leven, Harmonia, Quintron, Roxy Music, Suicide, Circle, Bo Diddley, pffff genoeg zo?

Op de release show van je cassette op Taped Sounds in Günther wilde je zelf je cassettes niet verkopen. Is dat vanuit een bepaalde ideologie rond je muziek? Alles valt bijvoorbeeld ook gewoon op Soundcloudpagina te beluisteren...

Mijn eerste cassette heb ik op veertig stuks gemaakt en vervolgens heb ik mijn vrienden een mail gestuurd om te vragen wie er wilde ruilen. Ik vond het niet interessant om vijf euro per cassette te verdienen. Dat geld is oninteressant. Je geeft iets waardevols en dan heb ik er liever iets anders waardevols, iets tastbaars voor in de plaats. Geld maak je op aan vieze smoskes kaas, een slechte koffie ofzo. Bij de 7" op Ultra Eczema kreeg ik ook een aantal exemplaren en die zijn uitsluitend te ruil. Die zijn overal uitverkocht, maar zelf heb ik er nog een aantal te ruil (Ik ben wel kieskeurig). Zo wilde ik ook al de cassettes op Taped Sounds ruilen, maar bleek dat voor de release Lieven enkel mijn exemplaren bij zich had. Die vijftientig zijn meteen uitverkocht. Het was ook lullig geweest om tegen iedereen te zeggen dat ze niet te koop waren. Er zit geen uitgekende ideologie achter. Ik probeer niet te overleven op hetgeen ik doe met Miaux. Dat zou het gevoel helemaal anders maken. Dan zou ik ook niet kunnen doen wat ik doe, want commercieel gezien is het geen knaller.

Wat staat er allemaal op het programma voor de toekomst?

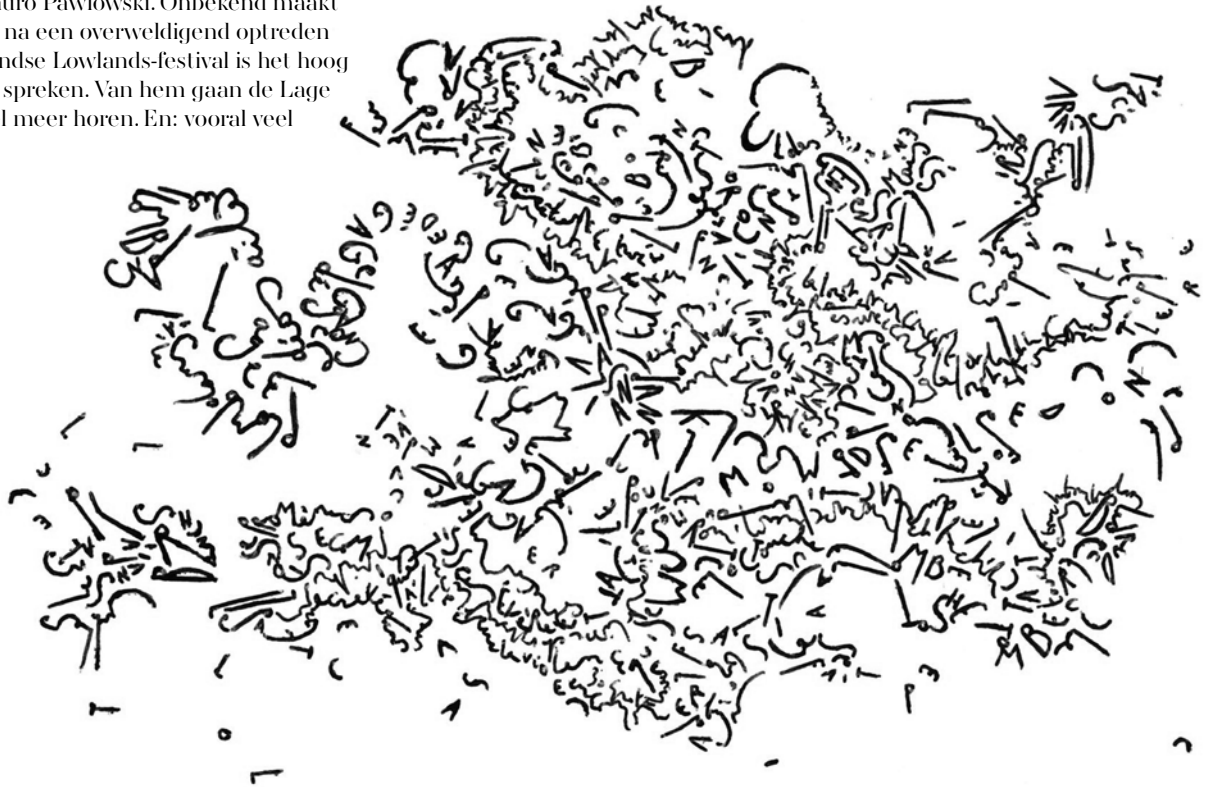
Een show in DOK in voorprogramma van U.S. Girls (30/4), Een live show op Kinky Star radio (13/6) en nadien een nieuwe release op Ultra Eczema.

Weer een 7"? En daarna een tour?

Op Ultra Eczema komt er opnieuw een 7" uit. Fantastisch formaat! Ik droom van gekleurd vinyl. En ja, touren, graag!

Een lange, smalle man staat achter een kathedraal: Een zaal aandachtige liefhebbers van de dichtkunst valt van de ene verbazing in de andere. Wat doet die man? Dit is poëzie, vanzelfsprekend, maar zoetgevooidde zinnen vol lyriek ontbreken ogenschijnlijk. Boute stoot klanken uit, met heel zijn lijf. Hij neemt de toehoorder mee op een reis langs fonemen en betekenissen zonder de letterlijkheid ervan te benoemen. Dichterlijke vrijheid krijgt nieuwe inhoud. Van Boute zijn ettelijke bundels in het Frans verschenen en er volgt spoedig een plaat met daarop zijn werk, muzikaal geruggensteund door Mauro Pawlowski. Onbekend maakt wellicht onbemind, maar na een overveldigend optreden vorig jaar op het Nederlandse Lowlands-festival is het hoog tijd om Antoine Boute te spreken. Van hem gaan de Lage Landen namelijk nog veel meer horen. En: vooral veel genoeg aan beleven.

- Sven Schlijpe

Waar werd je geboren en waar groeide je op?

Ik ben in Brussel geboren. Met deze stad voel ik me cultureel verbonden. Ik groeide op in Duisburg (Tervuren), aan de rand van het bos.

Wanneer kwam je voor het eerst in aanraking met literatuur en/of kunst?

Ik raakte thuis in aanraking met goeie literatuur. Zo las ik bijvoorbeeld Louis Ferdinand Céline op de leeftijd van veertien jaar, en Nietzsche toen ik zestien jaar oud was. Een goed begin. Als tiener ontdekte ik ook Rabelais op school, die veel indruk op me maakte. Muziek heeft ook een grote rol gespeeld: Pixies (omdat het grappig en energiek was), Sex Pistols (ik had de indruk dat ik ineens wakker geschud werd), John Zorn (voor het prettig gestoorde experimentele), Arto Lindsay Trio (toen hij No Wave was en gitaar speelde: ik wou schrijven zoals hij gitaar speelde), maar ook de late werken van de Russische componist Skryabin, toen hij sonaten schreef die hij wijdde aan insecten. Ik ontdekte ook de plastische kunst dankzij de mensen van Fremok, uitgevers van experimentele strips (die strip als hedendaagse plastische kunst beschouwen).

Wat raakte je daarin direct? En was dat een vonk voor je eigen creativiteit?

Ik werd direct geraakt door de energie die kunst kon bevatten. Het was voor mij dan ineens ook een soort vitale noodzaak.

Wie was in die vroegste jaren je favoriete schrijver of kunstenaar?

Vladimir Nabokov, Henri Miller, Georges Bataille en William Burroughs voor de literatuur. Robert Frank, Joel-Peter Witkin en Sally Mann voor de fotografie. Robert Rauschenberg en Kurt Schwitters voor de plastische kunst...

Wanneer ontstond je interesse in filosofie en hoe?

Ik las Nietzsche in het ziekenhuis, toen ik op mijn zestiende bijna stierf aan een slecht behandelde longontsteking. Nietzsche lezen als je ziek bent is de max. Deleuze ontdekte ik wat later met zijn *L'Abécédaire*.

Heb je zelf ook filosofie gestudeerd en op welke onderdelen voornamelijk?

Ik heb inderdaad filosofie gestudeerd, vrij laat, omdat ik eerst andere studies heb gedaan. Ik wou filosofie studeren om na te denken over taal en literatuur. Ik las toen heel graag Georges Bataille, Jacques Derrida, Jean-Luc Nancy, Maurice Blanchot en het latere werk van Ludwig Wittgenstein.

Wanneer besloot je zelf literatuur en kunst te gaan maken?

In de periode dat ik *Lolita* van Nabokov aan het lezen was, kreeg ik 's nachts woordhallucinaties. Wat later begon ik die flarden woorden op te schrijven en er iets van te maken.

Dankzij Henri Miller besloot ik "als een schrijver" te leven en dit alles heel serieus te nemen. Kunst ben ik beginnen te maken door mijn interesse voor de zwart-witfotografie.

Welke rol speelt de filosofie daarin?

Geen. Dat kwam daarna. Maar sinds ik met filosofie bezig ben, is mijn werk gelinkt aan filosofische kwesties.

Zijn literatuur en kunst voor jou een artistieke vormen of manifestaties van filosofie?

Er kan over alles gefilosofeerd worden, dus ook over de vraagstukken die kunst en literatuur behandelen. Zelf onderzoek ik de verbanden die kunnen bestaan tussen lichaam, taal en denken. Dit uit zich in de filosofie, bijvoorbeeld door de mogelijkheden van de tastzin te onderzoeken. De tastzin is een interessante link tussen lichaam en zin. Het is via dit zintuig dat (volgens Aristoteles althans) elk levend wezen contact legt met de buitenwereld. Het is dus de zin die we gemeen zouden hebben met alles wat leeft. Dit is plezierig, omdat het een verband legt tussen het artistieke en het dierlijke. Wat ik in de filosofie als concepten behandel, gebruik ik daarna in mijn poëtische teksten, maar dan heel concreet. Ik speel in mijn literatuur met het concreet maken van abstracte ideeën, om de gevolgen ervan te onderzoeken – gevolgen die soms heel eng kunnen zijn.

Is performance onlosmakelijk verbonden met jouw literatuur en kunst en dus ook de filosofie?

Ik beschouw alles wat ik doe (schrijven, optreden, nadenken, tekenen, les geven enzovoorts) als een soort performance, in die zin dat ik nooit een plan vooropstel: ik sta het meest mogelijk open voor wat rondom mij gebeurt terwijl ik aan het werken ben. Ik probeer ook volledig in het moment te zijn, totaal geconcentreerd, zodat herbewerken niet nodig is. Ik probeer het poëtische aspect van de spontaneïteit te bereiken, wat met performance te maken heeft. Als ik schrijf, ga ik vooruit zonder plan. Ik schrijf gewoon het "logische" gevolg van de zin ervoor. Mijn poëtische teksten zijn ook vaak zeer klankgericht: qua ritme en toon sluiten ze zo kort mogelijk aan het normale, banale spreken. Ze zijn dus zeer vaak geschikt om tijdens een optreden gebruikt te worden.

Zie je je werk als geheel, als Gesamtkunstwerk?

Ja, er zijn veel interne links tussen alle onderdelen van mijn werk. De teksten die ik schrijf in mijn visuele/grafische poëzie zijn "geschreven denkwegen." Ik denk schriftelijk na over de teksten die ik moet schrijven en geef deze gedachten een grafische vorm. Mijn grafische gedichten zijn dus een soort mentale cartografie van de oorsprong van de andere teksten die ik schrijf, zoals mijn poëzie, filosofie, de teksten voor optredens en de lessen die ik voorbereid. Een soort organische chaos waaruit de vormen tot stand komen. Deze grafische organische chaos is ook verbonden met de noise-klankpoëzie die ik breng tijdens mijn optredens. Er is altijd een tocht naar de ondervindingen van de taal, de oerkrachten ervan en van het denken. Mijn boeken zijn ook met elkaar verbonden: men kan ze vanaf de eerste tot de laatste (een tiental boeken in totaal) als één grote, experimentele poëtische roman beschouwen. En in de filosofie probeer ik een ondersteuning te vinden tot dit alles.

Kun je iets vertellen over je artistieke ontwikkeling?

Ik begon echt aan kunst met zwart-witfotografie. Ik ontwikkelde zelf en had een grote voorkeur voor zeer donkere drukken. Ik bewerkte ook mijn negatieven met krassen, knippen, plakken (insecten en dergelijke) en door erop te schrijven... Het schrijven kreeg steeds meer nadruk. De bewerking van mijn negatieven heeft ook geleid tot een interesse voor knip- en plakwerk in mijn geschriften (*cut-up* technieken onder andere) en tot wat ik nu doe als grafische gedichten. Daarnaast speelde ik ook heel wat piano, hedendaagse klassieke muziek (Arnold Schönberg, Olivier Messiaen, Morton Feldman), wat mij een kennis en een ervaring gaf van ritmes, tonen en klanken.

Vind je dat kunst en literatuur moeten verontrusten?

Kunst en literatuur spelen met gevaar en verontrusting. Het blijft een spel, maar zoals kinderen en voetballers goed weten is spelen heel serieus.

Welke rol speelt humor in (jouw) kunst en literatuur?

Ik geloof niet in humor voor de humor. Kunst en literatuur kunnen grappig zijn, maar omdat ze speels grenzen overschrijden of met limieten spelen. Humor in kunst heeft te maken met de angst en de dood: lachen met de dood is zeker een goeie reden om kunst te maken en te schrijven.

Wie zie je als je grote voorbeelden? En, als je gelijken, je wapenbroeders op dit moment?

Moeilijk te zeggen. Ik geloof niet (meer) in leermeesters. Sommige mensen kunnen als voorbeeld dienen voor sommige aspecten van het leven of de kunst, maar ik heb geen 'totaalvoorbeeld'. Iemand die ik bewonder, maar ook een grote vriend is, is de Franse dichter Charles Pennequin. Zijn rustige kracht, zijn humor, zijn zottigheid, zijn oprechtheid. Daarnaast is er een andere Franse dichteres: Edith Azam, voor haar totale vrijheid. Mauro Pawlowski kan ook als voorbeeld dienen van bescheidenheid en vrijheid. Daarnaast kunnen de mensen met wie ik werk me fascineren, me inspireren. Enkele wapenbroeders en -zusters: Andy Fierens, Alexandra Crouwers, Charles Pennequin, Edith Azam, Sebastien Rien, Sebastien Biset, Jean Delacoste, l'Institut des Recherches Menant à Rien. Ik hoop dat ik niemand vergeet. Ah ja, mijn vrouw.

Welke rol spelen deconstructivisme en Derrida in je werk?

Veel mensen vinden Derrida moeilijk te lezen. Ik vind zijn teksten geestig en vermakelijk. Wat me bij hem ook fascineert, is de indruk die hij achterlaat na het lezen van zijn teksten. Alsof we niets hebben bijgeleerd. Integendeel: we weten minder en minder. De manier waarop hij de context waarin hij spreekt of schrijft deconstrueert, vind ik ook fantastisch. Hij slaagt er telkens in op een speelse wijze vanuit allerlei contexten zeer diepe en onoplosbare vragen te stellen.

Zijn er raakvlakken in je werk met andere kunstvormen? Met film

bijvoorbeeld?

Ja. Ik werk samen met muzikanten, onder andere Mauro Pawlowski, Jean Delacoste, Sebastien Biset, Sebastien Rien, soms Eric Thielemans. Ik werk ook mee aan een project dat een totaalervaring wil bieden aan het publiek: "Phase 3 – Entreprise d'Optimisation du Réel". Het is een soort installatie met tientallen computers, projecties, stroboscopen, rookmachines,

noisemuziek, poëtische teksten en voordrachten. Een ander totaalproject waaraan ik deelneem is "l'Armée noire", een uitdrukking uit het noorden van Frankrijk die 'bende viezeriken' of zoiets betekent. We zijn een hele bende artiesten, schrijvers, plastische kunstenaars, tekenaars, muzikanten, zeefdrukken en wij creëren samen met mensen die we op straat of in cafés ontmoeten in de steden waar we worden uitgenodigd. Op basis van deze werken maken we dan kranten of boeken en bouwen we totaalfeesten waarin alles mogelijk is. Daarnaast werk ik ook samen met de Nederlandse artieste Alexandra Crouwers, die uit filmfragmenten visuele cut-ups maakt en ze projecteert tijdens mijn optredens met muzikanten. Ik werk ook samen met filmmaakster Martine Doyen, onder andere als acteur in haar nieuwe film (nog in de maak) *Tomorrow*.

Je werkt ook zelf aan een film. Kun je daar wat meer over vertellen qua concept en inhoud?

De film heet *Examen de Pâques*. Ik moest verleden jaar op paaszondag een optreden doen in Le Roeulx, een kleine Waalse stad, naast een vijver, voor vissers. In plaats van een tekst te lezen ben ik aangekomen met Martine Doyen, die mij heeft gefilmd terwijl ik aan de vissers uitlegde dat ik een leraar godsdienst was die aan zijn leerlingen had gevraagd als eindejaarswerk een kunstwerk te maken over een religieus feit. Ik vertelde dat een groepje leerlingen ervoor gekozen had om drie dagen op de bodem van de vijver te gaan liggen ter herdenking van de dood van Jezus in zijn graf. Ik kwam daar aan op zondag voor de herrijzenis vanuit de bodem van de vijver. Toevallig leek één van die vissers helemaal op Jezus, maar dan op zeventigjarige leeftijd. De film werd dus in één namiddag gefilmd, volledig geïmproviseerd. Iedereen liet zich meeslepen in het verhaal en grapte erover. Jezus werd in het water geduwd om te zien of hij wel echt was enzovoorts. Het is dus een film over hoe een banale situatie (vissers rond een vijver) te laten omwentelen in een soort collectief gebouwde fictie, gewoon door met de mensen te spreken. Martine monteerde de film binnen enkele dagen en de 'wereldpremière' vond plaats op de plek waar hij gedraaid was.

Je werkt ook met Mauro aan een plaat. Kun je daar wat meer over vertellen?

Neen, niet veel eigenlijk. Zoals het vaak met Mauro gebeurt, denk ik, is alles heel snel en zonder gezever verlopen. We zijn een studio binnengestapt met ons trio Perte Totale (Mauro: gitaar, Jean-Philippe De Gheest: drums, ik: stem), hebben een paar uren gespeeld en voilà, nu moeten we enkel nog de goeie stukken eruit halen, alles mixen en uitgeven. Het komt uit op een klein label, MNÓAD, van Sébastien Biset en Jean Delacoste, met wie Mauro ook speelt en een groep heeft.

Wat kunnen we verder nog verwachten qua uitgaven van je?

Ik werk aan een dik boek dat *Grandes Manoeuvres* zal heten en dat waarschijnlijk in 2013 gepubliceerd zal worden bij uitgeverij Les Petits Matins in Parijs. Daarnaast verschijnt er aan het begin van de zomer een boekje over het einde van de wereld, uitgegeven door een kunstgalerie in Rijsel, La Belle Epoque. Ik werk ook aan een e-boekversie van mijn film *Examen de Pâques*: naast de film zullen ook teksten te lezen zijn. Dit e-boek zal gepubliceerd worden bij publie.net, een Franse digitale uitgever.

TOP 5

JONAS FREDERIKSEN is keyboardspeler bij Girlseeker, geluidskunstenaar, filmmaker en algemeen pop art icoon in Kopenhagen. '1-800-GREED', de debuutelpiece van Girlseeker, is nu uit als een split-labelreleases tussen tien platenlabels waaronder KRAAK.

1. GOING BLOND

Could become my white overall.

2. 7D CINEMA EXPERIENCE

I went to City 2 Shopping Center which is located a little outside Copenhagen to watch my cousin on the catwalk for a confirmation fashion show. I arrived a little early and saw they had set up a 7D cinema in the food court of the shopping mall and I had to try it. 10 minutes of totally blown out 3D video, moving seats, air blasts, water spray and wind set to a high energy soundtrack of Thomas Dolby-esque fretless bass and imagined Jean Michel Jarre's "Eldorado".

3. "MY MIND IS A BOOMERANG"

Is as far as I know a poem by Sam Meringue, performed on the 12th of April 2008 at O Tannenbaum in Berlin. There is a youtube clip which I have watched a lot. I really like that poem. A 1:1 explanation of how the mind works- or can work. I have it transcribed on a piece of paper on my wall. In the foreground you hear the voice of Steven Warwick, one of the most inspirational characters I have met.

4. CINEMAGEDDON

By far the sickest torrent tracker. I have spent many hours crawling through Z-grade stuff. The other day I downloaded the TMNT "we wish you a turtle christmas" video from 1994.

5. EGG SANDWICH

From Koffie- en IJssalon Florencia in Den Haag is the simplest sandwich but the best. It has become a ritual for me whenever I visit the city of an excellent chill time.

GEBOORTE VAN EEN KUNSTENAAR Stefan Hopmans

Het zat in hem opgesloten en stootte
uit zijn maag omhoog. Zijn adem stakte
in zijn strot. Zijn broze lichaam boog.

Wat zich van hem meester maakte,
was meer dan wie hij was geweest.
Zijn weerstand brak. Hij gaf de geest.

De zaal zweeg en liep langzaam leeg.

De alternatieve scene uit Beiroet lijkt wel een hype. Voortrekkersrollen lijken te zijn weggelegd voor Mazen Kerbaj en Raed Yassin, die op verscheidene releases opduiken. Hier een tweetal werkjes met een hoofdrol voor Scrambled Eggs. De collectie 'freeform rock', uitgevoerd met vrienden waartoe onder andere Raed Yassin gerekend wordt, beslaat een breed spectrum. De zeven tracks op *Scrambled Eggs and friends* variëren van ingehouden *suspense* zoals bijvoorbeeld een Music Improvisation Company dat wel kon tot aan een soort DIY garagerock, New York, begin jaren tachtig, culminerend in een fantastische twaalf minuten durende jam die de luisteraar niet anders dan in volledige ademnood achterlaat. Ook op 'Beach Party at Mirna el Chalouhi' (voor de gelegenheid wordt Scrambled Eggs hier vergezeld door "A" trio) wordt ditzelfde spectrum aangedaan, al betreft het hier een zes minuten durende expressie van freerock, gesandwichd door twee lange stukken waar opnieuw gekozen wordt voor improvisatie. Een zo mogelijk nog interessantere vrijetijdsbesteding dan de titel doet vermoeden!

Stof opnemen in plaats van stof afnemen? Kunstenaar Marcus Fischer hield in 2009 een blog (Dust Breeding) bij waarin hij rapporteerde over zijn creatieve activiteiten die hij iedere dag trachtte te volbrengen. Hetgeen op deze CD is terechtgekomen kan waarschijnlijk beschouwd worden als een 'best of' van die periode, hetzij in een iets opgepoetste versie. Verdeeld over zeven stukken, krijgen we een coherent geheel van veldopnamen, elektronica, een vervormd instrumentarium dat meestal in de vorm van drones uit de speakers komt en dat, alhoewel niet altijd kamervullend, van tijd tot tijd zeer indringend kan klinken. Dit zijn kleinoden, zaken die verzameld zijn omdat ze een bepaalde waarde vertegenwoordigen. Mogelijk niet evident op het eerste gehoor, maar er is iets ondefinieerbaars dat maakte dat Fischer er geen afstand van kon doen. Voor ondergetekende is dat inmiddels ook het geval.

Matt Elliot, je weet wel, de man achter The Third Eye Foundation, die in de jaren negentig met enkele CD's drum & bassritmes inkleurde met apocalyptische scenario's, laat op *The Broken Man* al de hectiek achterwege. Onder begeleiding van hoofdzakelijk gitaar lukt het Elliot zijn midlifecrisis van zich af te zingen. De ballades zijn telkens mistroostig van aard. Elliot zelf klinkt met name gedesillusioneerd en wellicht daarom dat de als fado klinkende begeleiding goed aansluit. 'This is how it feels to be alone' zingt een gekwelde Elliot herhaaldelijk op 'Dust Flesh & Bones'. We zouden bijna medelijden krijgen.

Met de muziek op the *Voice of Trees* van Lubomyr Melnyk is iets merkwaardigs aan de hand. Het is haast alsof de energie die nodig is om de twee stukken uit te zitten rechtstreeks wordt aangewend door Melnyk om zijn pianospel vol te houden. De techniek door hem ontwikkeld, 'continuous music', komt uiteindelijk neer op het creëren van een oneindige reeks pianoakkoorden die als watervallen worden uitgestort over de argeloze luisteraar. Het resultaat is hoofdzakelijk hallucinant, slechts af en toe heeft *Voice of Trees* de sfeer te pakken van

een rustige boswandeling. Veel vaker is het echter alsof op atomaire schaal de stress voelbaar is van lignine en cellulose die, koortsachtig samenwerkend, de perfecte jaarringen trachten te produceren. Verwacht twee lange composities die zich kunnen meten met het betere werk van Steve Reich of Terry Riley, en ook wel met de minimal music van Philip Glass. Oorspronkelijk gecomponeerd in 1983 en uitgebracht voor een geïnteresseerde enkeling. Nu voor groter publiek beschikbaar en dat is iets om Hinterzimmer dankbaar voor te zijn.

Over de doden niets dan goed. Daar gaan we hier geen verandering in brengen. Label L'Enfant Terrible heeft hier met *Symphonie Neuronale* iets bijzonders in huis gehaald. De in de hersenen gelegen hippocampus is het deel dat verantwoordelijk wordt gehouden voor herinnering en emoties en met deze elektro-collage (of collage-elektro) slaagt het Franse La Mort de l'Hippocampe in elk geval in het zaaien van verwarring. Ze prikkelen meerdere zintuigen op intelligente wijze. Met regelmaat worden aha-erlebnissen teweeg gebracht; 'waar heb ik die drumcomputer eerder gehoord?', 'zijn dat flarden vroege Cabaret Voltaire?', om uiteindelijk te moeten concluderen dat dit toch wel erg oorspronkelijke experimenten zijn. De aaneengeregen elektronica verspreid over negen chants, met daaroverheen van tijd tot tijd theatrale verklaringen in het Duits, mysterieuze openbaringen en gesprekken met angstige ondertoon, zou kunnen zijn opgenomen in een psychiatrische afdeling van een ziekenhuis. En dan waarschijnlijk nog de gesloten afdeling ook. De man achter deze langspeler is Jérôme Fontan die vanwege vroegtijdig overlijden de release van deze intrigerende symphonieën helaas niet meer mee mag maken. - PvdG

Nadat Simon Marius vorige maand zijn zelf uitgegeven debuut-cassette dropte, ziet nu ook zijn duo -met Tim Depraetere het licht via een tape op het Gentse Smeltkoplabel. Ook in MAAN grossiert het spontane experiment. Hoewel de repetitieve jams soms iets te lang worden uitgesponnen, zit deze release boordevol goede ideeën. Met een combinatie van heel los benaderde instrumenten als bas, gitaar, blokfluit, percussie en een aantal samples wordt in een veertigtal minuten een breed en toch coherent spectrum afgetast, waarbij het duo afwisselend refereert aan noise, free improv, arty huiskamerjams en zelfs metal.

Het Brusselse cassetlabel Beyt Al Tapes heeft ook weer een aantal zeer mooi vormgegeven producten op de markt. Een daarvan is 'Te Lathe voor je Verjaardag', twee maal tien minuten vocale oefeningen van Keizer Tyfus van Antwerpen. Post-Chopinians gegorgel, gekef en tapegebruik zoals we verwachten en zoals het moet. Dat verdient een dierenstempel! - PR

SCRAMBLED EGGS AND FRIENDS – Beach Party at Mirna el Chalouhi CD (Johnny Kafta) ** ½**

SCRAMBLED EGGS & "A" TRIO – CD (Johnny Kafta) **½**

MARCUS FISCHER – Collected Dust CD (Tench) **½**

MATT ELLIOT – The Broken Man CD (Ici d'ailleurs) *1/2**

LUBOMYR MELNYK – The Voice of Trees CD (Hinterzimmer) ***

LA MORT DE L'HIPPOCAMPE – Symphonie Neuronale LP (Enfant Terrible) ***

MAAN – Khomeini 99 (Smeltkop) ***

VOM GRILL – Te Lathe voor je Verjaardag (Beyt Al) **1/2**

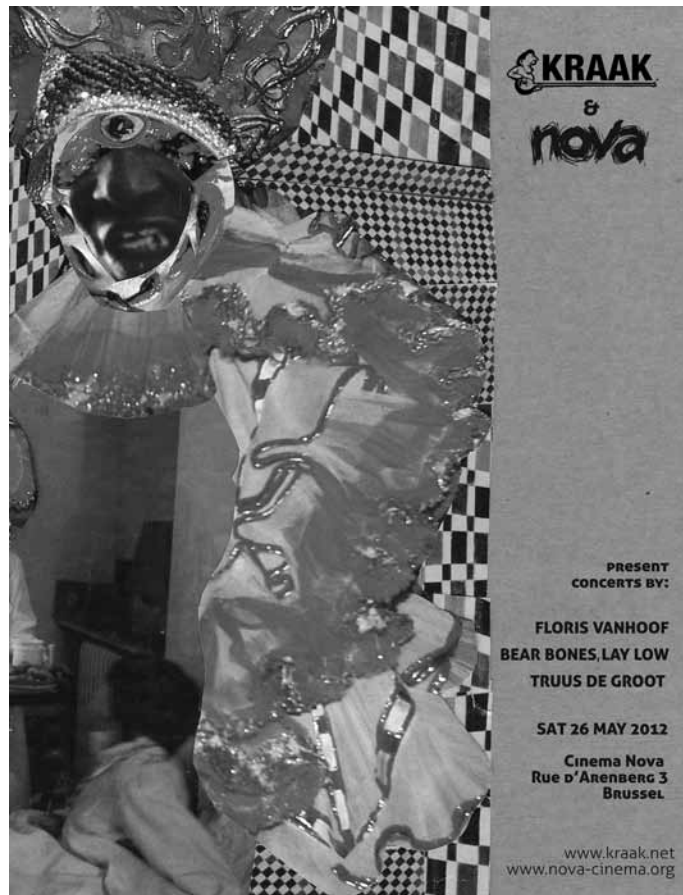

9011013

SCHELDAPEN

WWW.SCHELDAPEN.BE

VRIJDAG 4 MEI ELECTRONIC MUSIC FILMS
 "TOTALLY WIRED" / NIAM GUCKIAN + ANDREAS SCHNEIDER
ZATERDAG 5 MEI "2000 N HIGH" RUDE 66 (NL) REDRAY
 DJS RAPHAEL, STELLAR OMM SOURCE, RUBY RAGE HUNGRY SOUL
VRIJ 4 / ZA 5 / ZO 6 MEI "HET FANTASTISCHE LEVEN
 VAN DE HEILIGE SINT CHRISTOFFEL"
VRIJDAG 11 MEI "LAYLA RAQSA III" (THEATER IN HANGAR)
 AWESOME TAPES FROM AFRICA (DJ SET) BASKETBALL (LIVE)
 DJS CAMELTOE, STRUPAR, MASTAHAL & CINNAMON
 + BRANOK, SHARI VARI & HIELE
DONDERDAG 31 MEI GHEDALIA TAZARTES, CHRIS LORSAND &
VRIJDAG 15 JUNI (IN FORT) DENNIS TYFUS TRID
 SUNN D))) (VS) + ALUK TODDOLD (FR)
 RESERVEEREN: SUNN @ SCHELDAPEN.BE

KRAAK & nova

PRESENT
CONCERTS BY:

FLORIS VANHOOF
BEAR BONES, LAY LOW
TRUUS DE GROOT

SAT 26 MAY 2012

Cinema Nova
Rue d'Arenberg 3
Brussel

www.kraak.net
www.nova-cinema.org

mei x 2012
www.netwerk-art.be

NETWERK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

BLACK TO COMM's Earth feat. David
Aird & Renate Nikolaus x **CHRISTINA
VANTZOU's No. 1** feat. Vancouver Island
Quartet x **ELS VIAENE**
Concert vr. 04.05 x 20³⁰

wAves
Aifoon x Floris Vanhoof x
Machinefabriek x dj Elephant Power x
Benne Douselaere
Familiezondag: workshops, installaties, concerten, ...
i.s.m. Aifoon
Family@nwrc zo. 13.05 x 14⁰⁰

Netwerk / centrum voor hedendaagse kunst x Houtkaai z/n, B-9300 Aalst x T +32 (0)53 70 97 73
x F +32 (0)53 70 97 72 x info@netwerk-art.be x Tentoonstellingen open woe. t/m za. 14 > 18:00,
op concertavonden en events tot 22:00, op filmavonden tot 20:00 x tentoonstelling: € 1 / concerten en
events: € 10 / 7

